

Uvod

Amanda

Doček Nove Godine

„Večeras izgledaš apsolutno očaravajuće”, kaže Alan nagnuvši se kako bi me nježno poljubio u obraz.

Odmaknem se od njega i nepovjerljivo ga pogledam. „Očaravajuće? Zar si se odjednom pretvorio u vojvodu?”

Njegove plave oči postanu neuobičajeno plahe i on odvrti pogled s moga lica, nelagodno se nakašljavši. Glazba u pozadini kao da se pojačava dok veseli parovi plešu i skakuću amo-tamo. „Donijet ću nam još jedno piće”, reče brzo.

Namršteno ga promatram kako se probija kroz gužvu na plesnom podiju i klima glavom našim prijateljima. Da stvar bude još smješnija, Alanova obitelj je toliko bogata da me ne bi iznenadilo kad bih otkrila kako je u nekom dalekom koljenu rodbinski povezan s nekim vojvodom. To bi objasnilo zašto stalno hoda kao da ima metlu u guzici (hej, ja sam u ozbiljnoj vezi s ovim tipom i smijem se rugati njegovu držanju. Uvijek je tako uspravan i ukočen i pravo je čudo kako ga još nitko nije zamijenio za stablo).

No večeras se baš čudno ponaša. Znam da je doček Nove godine i sve to, znam da nam je taj dan uvijek bio prilično važan, ali Alan Kingston je inače vrlo smiren tip kojega ništa ne može izbaciti iz takta. To je valjda glavni razlog zašto se toliko dobro slažemo – ja sam (prikrivena)

bura, a on je zatišje. Noćas je, međutim, nešto čudno u zraku. Stvarno bi mi dobro došla još jedna čaša šampanjca. Ili deset.

A ni večerašnja zimska oluja nimalo ne pomaže mojim nemirnim živcima. Vani puše snažan vjetar i golemi francuski prozori neprestano se tresu uz jezovito zveketanje. Ljudi zabrinuto uzdišu i nervozno hihoću dok kiša neumoljivo bubnja po prozorskim staklima, kao da ih netko bombardira mokrim kamenjem. Vani je također mrkli mrak što cijelu atmosferu čini dodatno nelagodnom. Iza ove impozantne vile nalazi se plaža na koju se ocean upravo nemilosrdno obrušava svojim golemim, bijesnim valovima. Iako odavde ne možemo vidjeti more, itekako smo svjesni njegove blizine zbog vibracija koje povremeno osjećamo.

Tofino je oduvijek bio jedno od mojih omiljenih mjesta, iako sam u ovom mirnom surferskom gradiću bila tek nekoliko puta u životu. I zato sam, naravno, smjesta pristala kad mi je Alan predložio da ovdje organiziramo svoju tradicionalnu novogodišnju proslavu. U ove četiri godine koliko sam s Alanom, jednom smo čekali Novu godinu u kolibi na planini Mount Washington, jednom na ulicama Vancouvera, jednom na plaži u Meksiku, i sada u jednom od najljepših odmarališta na otoku Vancouver, poznatom po zimskim olujama te daskanju na valovima i promatranju kitova tijekom ljeta.

Budući da je prošlogodišnji doček u Los Cabosu bio onako miran i intiman, bila sam pomalo šokirana kad mi je Alan rekao da će ove godine pozvati ne samo sve naše prijatelje, nego i svoje roditelje. To je pokrenulo zvona za uzbunu u mojoj glavi i vjerojatno sam trebala porazgovarati s njime prije nego što se zateknem u ovoj situaciji, gledajući ga kako uzima šampanjac od konobara, prestravljeno čekajući ono što će se dogoditi kad se vrati.

Znate onaj osjećaj kad jednostavno znate da će se *nešto* dogoditi, pa čak i kada ne želite misliti na to, taj osjećaj i dalje ostaje i gnjili negdje duboko u vama? E, pa, ja se počinjem osjećati izgledano i trulo poput starog panja.

„Amanda”, reče Sarah Price, stojeći iza mene.

Okrenem se odahnuvši od olakšanja i nasmiješim joj se, zahvalna što mi je na trenutak odvušla pozornost od uznemirujućih misli.

Sarah je prekrasna djevojka, visoka i vitka, kože blijede i glatke poput ulaštenog mramora i kose koja joj se kao polje svilenkastog žita

slijeva niz leđa sve do struka. Oči su joj tamnosmeđe, baršunaste i blistave poput kave. Svjesna sam da je ovaj opis jedne od mojih najstarijih prijateljica pretjerano kićen, ali, hej, ja se volim tako izražavati i što mi možete?

Večeras je odjenula prilično smjelu, duboko dekoltiranu haljinu od crnog baršuna, koja savršeno prijanja uz njene blage obline. Pomalo podsjeća na one staromodne lutke iz izloga nekadašnjih robnih kuća. Kao i obično, svi se okreću za njom, čak i ovi ljudi koje poznajemo praktički od srednje škole. Nije mi jasno kako je uspjela toliko dugo ostati sama. Znam da je izbirljiva, no na svijetu ima toliko frajera koji bi dali lijevo jaje (a možda i desno) samo da mogu biti s njom. Ponekad se pitam kakva bih ja ispala da sam ostala tako izbirljiva. Bila bih sama... no bih li bila sretna? To je još nešto o čemu se noćas ne usuđujem razmišljati.

„Nisam te vidjela cijelu večer”, kaže Sarah. „Kako si?”

Brzo joj se pomirljivo osmjehnem i prijedem rukom preko svoje podignute frizure, provjeravajući je li još sve na svome mjestu. Istina je da sam je večeras samo pozdravila na dolasku i da smo proteklih nekoliko mjeseci jedva komunicirale, no i dalje je smatram dobrom prijateljicom, možda čak i najbližijom. Ali bez obzira što potječemo iz sličnih obitelji i gotovo smo identično odgajane, otkako sam upisala faks počela sam osjećati određeni jaz među nama. Sigurna sam da je to normalno kad imaš dvadeset i jednu godinu i još nemaš pojma što želiš od života, no u zadnje vrijeme postajem sve svjesnija da se razdvajamo.

I ne, nemam taj osjećaj samo sa Sarom. Osjećam kao da se udaljavam od svega i svakoga, uključujući i Alana i sve ostale na ovoj zabavi. Nekoć su ovi ljudi bili sav moj svijet, no kako vrijeme prolazi, sve više ih doživljavam kao strance, a ovaj život sve manje ima veze sa mnom i sve više me podsjeća na čahuru koju trebam odbaciti.

Nažalost, kad imaš roditelje poput mojih, gotovo je nemoguće odbaciti bilo što od onoga što su godinama uporno usađivali u tebe.

Svejedno odgovorim: „Dobro sam. Meni je baš zabavna ova oluja, a tebi?”

Ona namreška nos. „Zabavna? Stravična je.”

„Da, ali i strava može biti zabavna”, odvratim joj. „Sjećaš se kad smo odlazile u one naše noćne izlete pa bih ja pobjegla s ručnom svjetiljkom i ostavila te samu u mraku?”

„O, da, to je bilo jako zabavno”, zajedljivo će ona. „Bila si najokrutnije dijete na svijetu, znaš li to? Ostale su mi doživotne traume od druženja s tobom.”

Ne mogu suspregnuti posprdni osmijeh. „Ma, daj, molim te, dobro znaš da si me baš zato voljela. Svi ostali su bili previše dosadni.”

„Svi ostali su bili *normalni*”, reče ona, a onda zatrepće, vjerojatno shvativši da je nehotično izgovorila pogrešnu riječ.

No nisam se uvrijedila. Znam da su me svi u našoj privatnoj školi za razmažene bogataške kćeri i povlaštenu elitu smatrali čudakinjom, koliko se god ja trudila prikriti tu svoju stranu. I dalje to činim. I dalje nastojim obuzdati svoje čudaštvo i naginjanje štreberštini, jer u suprotnom moram trpjeti razočarane poglede svoje majke.

„Normalnost je precijenjena”, kažem joj, no ono što zapravo želim učiniti jest otvoriti ova golema staklena vrata i izjuriti na terasu pa dalje u oluju i pustiti da mi kiša uništi šminku, frizuru i haljinu. Želim se osjetiti jebeno živom od glave do pete – želim uhvatiti munju, spremiti je u grudni koš i držati je unutra sve dok se ne rasprsnem.

„Jesi dobro?” upita Sarah položivši mi ruku na rame.

„Da, zašto?”

„Plaćeš.”

Namrštim se i tek tada opazim da mi njezino lice izgleda nekako mutno. Mislila sam da je to možda zbog njenog superlaganog tekućeg pudera, ali ne, to su samo moje suze, one mi zamućuju vid.

„Uf”, prostenjem i protrljam si prstom oko. „Proklete leće.”

Inače nosim naočale za kratkovidnost, no Alan je inzistirao da večeras stavim leće. Vrlo ih rijetko nosim pa valjda zato imam osjećaj kao da ih moje oči neprestano žele odbaciti. To je možda jedan od razloga zašto se osjećam ovako čudno. S naočalama gotovo kao da imam drugi identitet, poput Clarka Kenta, na primjer. Bez njih se osjećam razotkriveno.

„Mislila sam da si se raznježila”, reče ona, a ja zatrepćem nekoliko puta da si razbistrim vid pa primijetim čudni bljesak u njenim očima i prefrigano nakošene usne.

Teškom mukom progutam slinu, a utroba mi se ponovno uskomeša.

„Ne”, polako odgovorim. „Zbog čega bih se trebala raznježiti?”

„Ni zbog čega”, kaže ona pogledavajući prema Alanu koji upravo razgovara sa svojim ocem. Obojica pogledaju u mene i istodobno kimnu

glavama, kao dva jebena robota. Krajičkom oka opazim kako im Sarah uzvraća kimanjem i podiže čašu u zrak.

Ovdje se nešto kuha. Osjećam neku promjenu u zraku, ali ne zbog oluje.

Ali znala si da ti se to sprema, izgovorim u sebi. Znala si čim te pitao koju veličinu prstena nosiš.

„O, Bože”, prošapćem dok mi se u želucu stvara kovitlac.

„Što?” upita Sarah.

Panično pogledam u nju. „Reci mi sve što znaš.”

„Ha?”

„Koliko si upućena u ovo što se večeras treba dogoditi?” prosikćem.

„Sarah, ti znaš da nisi u stanju čuvati tajne. Reci mi sve što znaš o tome.”

Ona me glupavo pogleda. „Nemam pojma o čemu govoriš.” No glas joj lagano zadrhti od nesigurnosti. Sarah definitivno nešto zna. „Moram do toaleta. Ispričavam se.”

Gledam za njom dok se žurno udaljava od mene.

Sranje.

Duboko udahnem boreći se protiv mučnine, ruku ovijenih oko trbuha. Jedan od mojih nadimaka u srednjoj, pored Amanda Panda, Kraljica štrebera i Sisolina, bio je Rigoletto (bez obzira na to što je Rigoletto muški lik). I dan danas mi se riga kad god me spopadne nervoza, a u školi je to dovelo do mnogih neugodnih i sramotnih situacija prilikom čitanja referata pred cijelim razredom, na satovima tjelesnog odgoja i tijekom nastupa na priredbama. Taj katastrofični odgovor moga organizma na nervozu mi je, nažalost, obilježio mučne tinejdžerske godine, no već jako dugo nisam povraćala u neugodnoj situaciji i očajnički želim da tako i ostane.

Pitam se bih li možda i ja trebala skoknuti do kupaonice i poškopiti si lice hladnom vodom, no prije no što uspijem krenuti, priđe mi Alan sa šampanjcem u ruci.

„Izvoli”, kaže pružajući mi čašu uz osmijeh koji otkrije njegove blistavo bijele zube.

Ja oklijevam bojeći se prihvatiti čašu. Bojim se da je neću moći uhvatiti za dršku pa će pasti na pod i razbiti se pred mojim nogama.

„Jesi li dobro?” upita me tim svojim nježnim, brižnim tonom, i ja se pokušam prisjetiti naše bliskosti kako bih se vratila u normalno stanje.

Kimnem i prihvatim čašu, pa odsutno otpijem gutljaj. Trenutačno sam jedva u stanju registrirati okuse, no barem će mi se žuč vratiti u želudac.

Duboko diši, ostani smirena, ponavljam u sebi dok podižem pogled prema njegovim očima.

„Očito sam napeta zbog oluje”, kažem mu gledajući ga oprezno. „Ti također djeluješ napeto.”

Alan širom otvori oči, a obrve mu polete prema stropu. „Stvarno tako djelujem?” praktički zaskviči. „Ne, ne, uopće nisam napet... samo...” Obliže si usne i osvrne se iza sebe, prema svome ocu koji sada stoji pokraj samostojećeg stalka za čitanje koji se odnekud tamo stvorio. Tata mu gotovo neprimjetno kimne glavom.

O, sranje.

Alan se ponovno okrene prema meni. „Amanda”, počne tihim, nježnim glasom, punim nečega što zvuči poput nade, a meni se zgrči utroba. „Samo ostani ovdje. Nemoj se micati.”

O, Bože.

Zatim se uputi prema stalku za čitanje. Netko ugasi glazbu. Svjetla se priguše. Ljudi prestanu plesati.

Ja ukipljeno stojim na mjestu. Da ostanem ovdje? Čak i kad bih to željela, ne bih mogla pobjeći. Čak i da se izrigam u zahodsku školjku.

Oh, molim te, molim te, nemoj povratiti, mantram u sebi. *Molim te, Bože, nemoj da ovo bude ono što mislim.*

Alan prihvati mikrofon i kucne prstom po njemu.

„Test, test.” Iz zvučnika previše bučno odjekne pucketavi zvuk njegova glasa. „Svima vam se ispričavam, znam da je ponoć tek za sat vremena, no htio sam vas zamoliti za trenutak pozornosti.”

Sraaaanjeeeeeeee.

Osvrnem se oko sebe i opazim da svi gledaju ili u Alana ili u mene. Njegovi roditelji, odjeveni u svoju najsvečaniju odjeću i s izrazima lica kakvi nastaju isključivo izlaganjem suncu ili plastičnom kirurgijom, gledaju u mene. Alan također. I Sarah, koja se probija kroz gužvu pokazujući mi teatralno podignute palčeve dok zauzima svoje mjesto među svima ostalima.

„Naime”, nastavi Alan, „večeras nije samo doček Nove godine, nego i četvrta godišnjica Amandine i moje veze. Za nas je to vrlo posebna noć,

koju obično slavimo sami, pa se vjerojatno pitate zašto sam vas pozvao da podijelite ovaj trenutak s nama. Osim, naravno, zato što uživamo u vašem društvu.”

Ovo zadnje poprati širokim osmijehom, upućenim svima u sobi, i nekoliko ljudi se zacereka. Koji jadnici.

„Dakle”, kaže on, „imam objašnjenje za to. Ali ne za vas. Za moju blistavu zvijezdu. Moju predivnu Amandu Pandu.” Alan pokaže rukom prema meni i kunem vam se da čujem zvuk okretanja trideset glava odjednom.

Ne znam kako mi je uspjelo namjestiti osmijeh na lice, ali jest, čak i kad se cijela soba počela okretati oko mene, a glava kao da mi je upala u centrifugu.

Ovo neće dobro završiti.

A onda, na moje totalno iznenađenje, Alan se odmakne od stalka, noseći mikrofon sa sobom. Začuju se tihi zvuci klavira i on počne pjevati.

Pjevati.

„Sjećam se cijeloga života”, zapjeva on promigoljivši znakovito obrvama, iako mu se niz čelo skotrljala kapljica znoja. „Padala je kiša hladna kao led.”

Jebote. Je li to „Mandy” Barryja Manilowa?

Alan mi se stane približavati, klizeći s lakoćom prema meni kao da je ovo uvježbavao tisuću puta, a onda se sjetim da je to Alan – naravno da je uvježbavao ovo tisuću puta! On svake nedjelje vježba što će reći svojim roditeljima dok se vozimo k njima na večeru.

Da ne spominjem činjenicu kako nisam uopće imala pojma da moj dečko zna pjevati.

S Alanom sam već četiri godine. Godinu dana živimo zajedno. A poznavala sam ga dvije godine prije nego što smo profurali. Trebala bih biti iznenađena što nisam znala da ovako dobro pjeva, no tužna je istina da nisam uopće iznenađena. Zato što ga zapravo ne poznajem. I on ne poznaje mene. I zato znam da je cijela ova večer, a pogotovo ovaj grozni trenutak koji se upravo odvija pred mojim zamagljenim očima, jedna velika pogreška s kojom se moram suočiti. Nadam se bez plakanja i povraćanja.

Stojim nepomično usred nečega što se očito razvija u prosidbu ep-skih razmjera, u izvedbi muškarca kojeg volim, ali za kojeg se ne želim

udati. Alan Kingston je čovjek kakvog su moji roditelji priželjkivali za svoga zeta. On je čovjek kakvog bi većina žena priželjkivala za svoga muža. Pametan, imućan, sofisticiran, odan, zgodan i dobar. Zbog njega me moja majka više ne gleda s tako velikim razočaranjem u očima, zbog njega se moji vršnjaci odnose prema meni s više poštovanja, zbog njega dobivamo mjesta u bilo kojem restoranu. Kad bih se udala za Alana, ne bih nikad morala raditi, osim ako bih to baš uistinu željela. Zbog njega bih se sada trebala rasplakati od sreće, preplavljena radošću što ću provesti život s njime, što je od svih djevojaka izabrao baš mene, Amandu Sisolinu Newland, za svoju buduću ženu. Izabrao je čudakinju i štrebericu koja se potajno nadala nečem drugom, koja je imala sasvim drukčije želje i snove.

No upravo zbog tih želja i snova i svega što me uistinu pokreće znam da se ne mogu udati za njega. Jer život s njime nije život koji želim za sebe. Imam tek dvadeset i jednu godinu. Još sam mlada, premlada, i nemam pojma tko sam zapravo. Znam samo da ova osoba koju trenutačno glumim ne želi život koji su mi moji roditelji tako očajnički željeli nametnuti. Ona želi nešto posve drukčije. Ona želi biti slobodna.

Smiri se, naredim samoj sebi, progutavši ciglu koja mi je zaglavila u grlu. Možda te ipak neće zaprositi.

Alan se spusti na koljena i doslovno *dokliže* pred mene. Zatim dramatično nasloni mikrofon na usta, zabaci glavu unatrag i prodere se: „O, Mandy! Ušla si mi u život dajući bez uzimanja!”

A, u kurac. Nema mi spasa.

Iskreno, sama sam si kriva. Već se pola godine osjećam klaustrofobično i zarobljeno, ali sam bila prevelika kukavica da bih se pozabavila tim problemom. Osim toga, moje se čemerno stanje pozitivno odražavalo na moj roman. Koristila sam ga kao izliku za bježanje u svijet mašte u bilo kojem trenutku i bez imalo grizodušja. Zapravo nisam sigurna mogu li uopće pisati kad sam sretna.

Pa, nakon ovoga definitivno nećeš biti sretna.

Ponovno pokušam progutati slinu, dok mi srce, pluća i želudac, porredani jedno iza drugoga, plešu *congu*. Lice mi je užareno i zajapureno. Svi zure u mene, a ja ne mogu prestati zuriti u Alana, čije je pjevanje tako savršena mješavina patetike i iskrenosti da želim propasti u zemlju.

Alan dovrši pjesmu klečeći pred mojim nogama, a kad glazba utih-

ne i u sobi zavlada muk, prestanem se obmanjivati. Znam da nema namjeru ustati.

Katastrofa je na pomolu.

On me uhvati za ruku i ja suspregnem poriv da je istrgnem iz njegova stiska. On gleda u mene, no ja znam da me zapravo ne vidi, i da me vjerojatno nikada nije uistinu vidio, zato što ga moje oči upravo mole, ne, *preklinju* ga da ne čini ovo što se upravo sprema učiniti.

Molim te, nemoj me prisiliti da ti slomim srce. Ne ovdje, ne sada.

O, zašto li sam bila tako glupa i naivna?

„Amanda Rose Newland”, obrati mi se Alan, no budući da govori u mikrofon, pretpostavljam da se obraća i svima ostalima. „Kad sam te upoznao, još si bila ona izrazito čudna djevojka s naočalama, nosa neprekidno zabijenog u knjigu, koja je uvijek stajala po strani i čitala ili provodila skoro cijelo vrijeme u knjižnici.” Nekolicina ljudi se zasmijulji. Očito se svi upravo prisjećaju *te* djevojke. „Znala si govoriti o likovima iz knjiga i tv-serija kao da su stvarni ljudi, kao da su ti prijatelji. Sipala si kao iz rukava informacije o stablima, životinjama i državama kao da ti je u glavi pohranjena enciklopedija. Nisam znao što ću s nekim poput tebe, ali sam bio opčinjen ljepotom koja se skrivala iza sve te pameti.”

Valjda je želio reći pameću koja se skrivala iza ljepote?

„I svim tim potencijalom koji sam otkrio duboko u tebi. Otkrio sam pravu tebe. Tijekom ove četiri godine koliko smo proveli zajedno, svakodnevno si me iznenađivala pretvarajući se u ovu inteligentnu, samopouzdanu i ugladenu damu, za koju sam znao da postoji u tebi.”

Damu? Dakle, Alan je očito večeras poludio jer me on nikad ne bi nazvao damom. Ništa ga ne može raspizditi više od mojeg glasnog podrigivanja, no, vjerujte mi, moju žgaravicu nije moguće ušutkati. Pokušala sam.

„Vjerujem da ćeš biti sjajna majka i da ćemo zajedno podići lijepu i pametnu djecu, da ćeš biti najbolja supruga koju jedan zubar može poželjati, da ćeš biti uz mene i u dobru i u zlu.”

„Amanda...” Alan posegne u džep.

Naši prijatelji kolektivno dahnu. Neki i zajecaju.

Sadržaj moga želuca počne se podizati u jednjak.

Alan izvadi prsten s najvećim dijamantom koji sam ikad vidjela. On svjetluca odražavajući svjetlost poput disko kugle.

„Hoćeš li mi učiniti tu čast i postati mojom ženom?“

Cijela moja unutrašnjost zamre.

Ruke mi polete prema ustima.

Ne od šoka, nego da ne povratim.

„Mislim da će se onesvijestiti“, začuje se nečiji šapat.

„Ovo je tako romantično“, kaže netko drugi.

„Gledajte, rasplakala se“, dobaci treća osoba.

I *jesam*, rasplakala sam se.

Zbog jebenih leća. Sve vidim mutno, što je možda i dobro, jer su mi Alanove oči sada samo dvije plave mrlje pa ne moram gledati povrijeđenost i tugu u njima.

No ništa mi ne može olakšati ovu situaciju.

Samo pristani. Reci mu *da* i poslije ga nasamo odbij. Poštedi ga ovog poniženja. Poštedi *sebe* poniženja.

Reci *da*!

Odmahnem glavom dok mi se suze slijevaju niz lice, a žuč mi ispujava usta.

„Molim te, oprosti mi“, prošapćem.

„Amanda“, prosiće Alan. U glasu mu čujem upozorenje. *Nemoj to činiti*.

Ne želim to učiniti.

Ali moram.

„Ne mogu.“

„Što ne možeš?“

„Oprosti mi, Alane“, jedva uspijem protisnuti jer se ne usuđujem previše otvoriti usta. „Ne mogu, ne mogu... ne mogu...“

Ne mogu dovršiti rečenicu.

Zato što sam upravo počela povraćati.

Iako pokušavam rukama začepiti usta i vratiti sadržaj unutra, sve je uzalud. Bljuvotina izleti iz mene, prskajući na sve strane kao voda iz zapetljanog vrtnog crijeva.

I sve završi na Alanu – na njegovoj glavi, kosi, ramenima, čak i na drhtavoj ruci u kojoj drži prsten. Čini se kao da su svi u prostoriji dahnuili uglas od šoka.

No usprkos svemu, moja usta iz nekog razloga nastavljaju proizvoditi riječi.

„Ne mogu se udati za tebe”, kažem mu slabašnim glasom, odmičući mokri dlan od usana.

Naši prijatelji još glasnije dahnu.

Netko prošapće: „Rigoletto.”

Sada već pokušavam suspregnuti prave suze.

„Užasno mi je žao”, kažem mu drhtavim glasom. „Volim te, ali ne dovoljno da se udam za tebe.”

Ne sjećam se kad sam zadnji put bila ovoliko iskrena. Nažalost, sada je malo prekasno za iskrenost.

I premda se uistinu ne želim ponijeti kao kukavica, okrenem leđa ljudima koji se šokirano došaptavaju, Alanu koji prekriven bljuvotinom kleči na podu, osuđujućim pogledima njegovih roditelja, svjesna da sam usput razočarala i svoje roditelje, i pobjegnem.

Bježim naslijepo, vida zamagljenog od suza.

I zaletim se ravno u stol.

Jauknem kad mi se njegov zaobljeni rub zabije u bok. Stol se prevrne, a piće i hrana slete ljudima u krilo.

Neki se nasmiju, neki stanu zgroženo vrištati. Mislim da čujem Alanovu majku kako glasno rida. Sva ta silna buka ispuni mi glavu i počne se vrtložiti po njoj, a onda mi zahvati srce i stisne ga u čelični klinč.

Nekako se uspijem odmaknuti od stola i cijelog tog kaosa, pa krenem prema golemim staklenim vratima prije nego što još nekoga povrijedim.

Čim otvorim vrata, lice mi zapljusne slana, vjetrom nošena kiša pa istrčim van.

Vani je hladno. Mračno. Mokro. Nalazim se usred gadne zimske oluje.

No čak i dok mi se potpetice kližu po vlažnoj drvenoj terasi, dok se grčevito držim za ogradu kao da mi o tome ovisi život, dok trčim po stubama koliko me noge nose i nastavljam dalje prema plaži, gdje također planiram samo trčati, trčati, trčati... uspijevam ignorirati sve osjećaje... krivnju, poniženje, osjećaj dužnosti...

Ne osjećam ništa osim slobode.